

Johanna Adriana (Ank) Beversluis is geboren op 7 november 1922 in Fort de Kock, NOI.

Waarschijnlijk was ze voor de oorlog al actief bij groep 1 van het Meisjes Gilde van de NIPV in Buitenzorg. Bep van Oyen-Poeleman leidde daar een pionierstam. Ze zwom bij zwemvereniging Kedoeng Halang. Ook Mies Bruggeman zwom bij deze club.

Tijdens de oorlog werd ze met haar moeder Kiek en haar zussen Mieke en Hetty in verschillende kampen geïnterneerd. In eerste instantie zaten ze in kamp Ambarawa. Hier gaf zus Mieke les. Hierna kwam ze met haar familie terecht in Kamp Kareës. Daar sloot ze zich aan bij de Stormvogels. Cap van Oyen gaf samen met Crien Bolhuis leiding aan de Stormvogels, een groep Pioniersters van zo'n twintig meisjes vanaf een jaar of zestien. De Stormvogels brachten wat plezier in het kamp. Ze hielden kringgesprekken waarbij ze op zelf geborduurde zitmatten zaten, met behalve hun namen ook symbolen van hun twee groepen erop – de perkoetoet, een Indische vogel die stond voor geluk, en vuurvliegen voor het licht. De motto's van de Stormvogels waren "Waarheid, Reinheid en Trouw." De taken in het kamp varieerden: ze assisteerden zieke moeders en voerden voor de kleintjes operettes uit. Zo verlichtten ze de dagen.

Na Kamp Kareës kwam Ank terecht in Sint Vincentius. Haar vader Ton, houtvester van beroep, zat tijdens de oorlog in mannenkamp Tjimahi.

Na de bevrijding belandde het gezin via een tussenstop in Australië in Utrecht. In Nederland trouwt Ank met Hendrik Jan Scheffer. Na de oorlog vond een deel van de groep elkaar in Nederland terug; toen Lady Baden-Powell op bezoek kwam wachtten de Stormvogels haar op Schiphol op. De kampjaren waren vormend voor het leven, nog tientallen jaren vonden er reünies plaats.

In de schalmei; officieel orgaan voor besturen en leidsters van het Nederlandsche Meisjesgilde uit 1948 staat een verslag van een kampvuur. De Indische Pionnen voeren hier hun opera de Drie Muskietiers op, die ze ook opvoerden in het Jappenkamp in Indië waar ze in het geheim hun pioniers-opkomsten hadden. Het zijn dezelfde pioniers – ze hebben elkaar in Holland teruggevonden. 'Vast is de band die ons bindt'.

Nu volgt een zoetsappig stukje - naaikransjeswerk, daar behoef je geen pionier voor te zijn.. Maar dan komen de Indische pionnen met hun opera de Drie Muskietiers die ze ook opvoerden in het Jappenkamp in Indië waar ze in het geheim hun pioniers-opkomsten hadden. Het zijn dezelfde pioniers - ze hebben elkaar in Holland teruggevonden. „Vast is de band die ons bindt”.

Ze spelen grappig en vol animo. Kostelijk is de snurkende waard. Ik moet er om lachen en ik krijg tegelijk een prop in mijn keel als ik bedenk hoe dit spel ontstaan is in de ellende van het Jappenkamp. Als je dit ziet dan denk je: er zit toch wel toekomst in het pionierswerk. De Muskietiers hebben hun aanvallers doorstoken. Hiep hoi!

Ank is overleden op 14 maart 2017 in Oosterhesselen.

Meer informatie

[Ze bracht vrolijkheid in het kamp – ACTW-66](#)

[Traktaat van Wassenaar. 50 euro eenmalig \(ning.com\)](#)

[Ambarawa 8 \(japanseburgerkampen.nl\)](#)

[Kareës \(japanseburgerkampen.nl\)](#)

[Batavia \(japanseburgerkampen.nl\)](#)

[overlijdensberichten johanna adriana anna scheffer-beversluis](#)

Zitlap Scoutingmuseum Rotterdam

De Padvindster, oktober 1946

[De schalmey; officieel orgaan voor besturen en leidsters van het Nederlandsche Meisiesgilde, jrg 19, 1948, no 2, 1948 » 1948-02 - Pag. 10 | Delpher](#)

[Bataviaasch nieuwsblad » 25 apr 1939 - Art. 241 | Delpher](#)

Indische padvindsters die tijdens de Japansche bezetting in het interneringskamp clandestien een padvindstersgroep vormden, zijn met hun leidster op Schiphol bijeengekomen om Lady B. P. te verwelkomen en haar een eigengemaakte mat met hun totems aan te bieden. Foto A. Windig